

ned med en saadan Skat som gør ligt, men jeg kan ikke gaa saa vidt, som man er gaaet i Folketinget: ganske at bortkaste Skatten. Det gælder navnlig Ris og — hvad dermed staar i Forbindelse — Mel og Stivelse, og dernæst Stenolie. Grunden, hvorfor man i Toldkommissionens Flertal har beholdt Risskatten uforandret, var væsentlig den, at man ved at hæve den og selv ved at nedsætte den vilde opstille en Konkurrence med Agerbruget, der i mange Henseender giver Erstatning for det Næringsmiddel, som Risen udgør. — Med Hensyn til Stenolie forekommer det mig, at naar Folketinget er gaaet ind paa at sætte Tolden til 2 Øre pr. Pd., er man omtrent ved Bunden af, hvad man maa komme til i saa Henseende. Jeg mener, at det er et overordentlig godt Skatteobjekt, Skatten falder nogenlunde ligelig paa de forskellige Samfundslag. — Man er gaaet med til den halve Kaffetold. Jeg har i og for sig ikke noget mod, at der sker en Reduktion her, men til en Frigivelse kan jeg under ingen Omstændigheder gaa med, det har man jo da heller ikke gjort i Folketinget. Men saa længe der ikke er paavist en Kompensation ad indirekte Vej, maa mit Standpunkt til disse Poster være uforandret. Først naar man gaar til Paavisningen af Dækningen af den betydelige Nedgang, som andrager ca. 3 Millioner, eller overhovedet gaar til Paavisning af en Kompensation ad indirekte Vej, for den store Nedgang, man er kommen til paa hele Toldloven, først saa kan jeg tage mit Standpunkt i saa Henseende.

Med Hensyn til Beskyttelsen er dernæst mit Standpunkt i Korthed dette, at jeg, som den ærede første Taler (Estrup) i Gaar udtalte, vil give Industrien al fornøden Beskyttelse, og med fornøden Beskyttelse mener jeg, at det ikke er tilstrækkeligt, at Industrien lige og knapt kan eksistere, Beskyttelsen maa være saaledes, at Industrien ikke blot kan trives, men ogsaa udvikle sig. Jeg kan ikke gaa med til saadanne Nedsættelser, der ville virke ødelæggende eller blot forstyrrende. Man maa jo indse, at Industrien er vokset op til at andrage et Beløb af 150—200 Mill. Kroner og til at beskæftige en overordentlig stor Del af Landets Arbejderbefolkning. Liden Industrien under en Nedsættelse af Tolden, ser jeg ikke, hvorledes den ledigblevne Arbejderbefolkning skal blive beskæftiget. Jeg tror ikke, at Landbruget vil være i Stand til at absorbere den, og jeg ser da ikke nogen anden Udvej, end at en Del af vor gode, kraftige Arbejderbefolkning maa gaa

ud af Landet. Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds udtalte i Gaar, at disse Forhold paavirkede ikke Arbejdslønnen. Jeg kan ikke indse, hvorledes han vil begrunde det. Bliver Industrien paa Grund af Nedsættelse nødt til enten at indskrænke sig eller til helt at ophøre, da maa det i sidste Instans ramme Arbejderne. De maa enten tage en lavere Arbejdsløn eller helt forlade deres Arbejde. — Jeg kan heller ikke være enig med det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) i, at dette kun skulde være det første Skridt i Retning af Nedsættelse, man skulde senere gaa videre. Det staar i absolut Modstrid med alle de Rørelser, der foregaa omkring i Landene, maaske ikke saa meget i det Land, som den sidste ærede Taler omtalte, nemlig England, og dog rører det sig ogsaa stærkt der i den senere Tid. Jeg tror netop, at vi gaa en Tid i Møde, hvor Beskyttelsen gøres stærkere og stærkere gældende, og jeg vilde anse det for overordentlig klogt af de Herrer, der tale saa stærkt mod Beskyttelsen, om de i dette Øjeblik vilde gaa med til en fornuftig og moderat Beskyttelse, nu kan det gøres, senere vil det maaske være vanskeligt. Jeg tror, de vilde lette Arbejdet derved ganske betydeligt. — Det er den ene Side af min Stilling til Beskyttelsen, og den anden er den, at Beskyttelsen ikke maa gaa saa vidt, at den kommer til at virke som et Indførselsforbud, den maa ikke give et Monopol til enkelte Fabrikker, saa at de aldeles kunne beherske vort indenlandske Marked for enkelte Artiklers Vedkommende. Derved gøres et alt for stort Indgreb i de almindelige Omsætningsforhold til stor Skade ogsaa for Handelen. Der er saa meget mindre Grund til at gøre det, som enkelte Artiklers Fabrikker ikke indskrænke sig til at være Fabrikker, men foretrække selv at oprette Udsalgssteder, saa at sige i alle Landets Købstæder, hvorved de komme til at optræde ikke alene som Fabrikker, men ogsaa som Købmænd. Det er til Skade for den legale Handel, og det bør ikke støttes. At gaa saa vidt i Beskyttelsen, som f. Eks. i Amerika, som at sige Danmark for Danskerne, anse vi for at være at gaa for vidt. Man maa selvfølgelig se at finde en Middelvej, og det er jo det, vore Overvejelser ere gaaede ud paa, og som de fremdeles maa gaa ud paa, saaledes at man ikke gaar for langt til nogen af Siderne, ikke fortrædiger eller forstyrrer Industrien, men heller ikke lægger noget i Vejen for de fri Omsætningsforhold. Paa det foreliggende Toldforslag er man